

Babilon vagy Jeruzsálem?

Énekek: 248: 1. 248: 2; 257:1 és 6; 468: 1-3 és 6.

Köszöntés: „Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát, amelyeket én parancsolok ma neked: akkor a földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; És reád szállanak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. Áldott leszel a városban, és áldott leszel a mezőben. Áldott [lesz] a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse, és a te barmodnak gyümölcse, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. Áldott [lesz] a te kosarad és a te sütő tekenőd. Áldott leszel bejöttödben, és áldott leszel kimentedben. Az Úr megszalasztja előtted a te ellenségeidet, akik reád támadnak; egy úton jönnek ki reád, és hét úton futnak előled. Áldást parancsol melléd az Úr a te csúreidben és mindenben, amire ráteszed kezedet; és megáld téged azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked. Az Úr felkészít téged magának szent néppé, amiképpen megesküdt neked, ha megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és az ő utjain jársz.” 5Móz 28:1-9.

Alapige: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta [teljes] erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő tobzódásának erejéből meggazdagodtak. És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból (...).” Jel 18. 1-4.

Bibliaolvasás: Péld 7: 1-27.

Krisztus Urunk egyik szinte utolsó beszédében arról tanította a tanítványait, hogy az Ő visszajövetelét megelőzően hamis evangéliumok, azaz tévtanok özöne tölti be a világot, valamint háborúktól és azok fenyegető híreitől lesz hangos a közbeszéd. Ki gondolta volna, hogy ez úgy történik meg előttünk, a mi időnkben, hogy bevándorló idegenek százezrei, sőt milliói tódulva özönlenek be a keresztyén gyökereit megtagadó Európa szívébe és hozzák magukkal a Krisztus tanúinak vérént ontó fegyverükkel együtt az egy igaz Isten és az ő Krisztusa ellen készült csábító vallások, eszmék, tanok százait, az azokkal szerves egységet alkotó kultúrájukat, amely kibékíthetetlenül összeegyeztethetetlennek látszik saját történelmünkkel és kultúránkkal. A keresztyénségében megroppant európai ember lelkében és gondolkodásában, egy hatalmas űr keletkezett. Sem a fizikai világ, sem a természet, de a szellemi világ sem tűri meg a vákuumot, valami törvényszerűen be kell töltsen a helyét. A **New Age** mozgalom felismerve ezt a lelki szellemi űrt és karnyújtásnyi közelségbe hozta a tévelygő lelkekhez az egy igaz Istent pótló bálványokat, mindenféle vallást, és azok örültebbnél örültebb szinkretizmusát, egyvelegét. Tette ezt a felgyorsult kommunikáció, de különösen a világháló gyors elterjedése eszközeivel. Segítségével mára a keresztyénséget elhagyó tömegek az egy igaz hitet pótló vallásokhoz fordultak, amelyeknek bősége

előzönlötte az immáron könnyen elérhető internetes felületeket is. Ezen felül egyszerűen csak azzal, hogy kilépett az utcára a némely nyugati város polgára, azt tapasztalta és tapasztalja most is, hogy számára érthetetlen nyelvükön hangoskodó idegenek veszik körül. Míg egyik utcasor a hinduké, addig a másik kínaiaké, vagy a japánoké, a harmadik az araboké és így tovább. A második világháborúig, ha valaki a világ vallásaival akart megismerkedni, akkor példának okáért a hinduizmust Indiába, a buddhizmust Thaiföldre, az iszlámot valamelyik arab országba elutazva kutathatta. A gyarmatokról a gyarmatosító Európa országaiba bevándorló népek magukkal hozták a vallásukat, és annak megfelelő életmódjukat. Nincs többé országhatárokkal körülzárt nyugat és tőle különböző kelet, minden összemósódott. A keresztyén hitét elhagyott ember teljesen összezavarodik és feszélyezve érzi magát, sőt egyáltalán nem tud mit kezdeni azzal, hogy közvetlenül mellette valaki kiteríti az imaszőnyegét és napjában többször is Mekka felé fordulva végrehajtja imakötelességét.

Mindezek fölerősítésre folytonosan ott zsong a gondolataink levegőében a keresztyénellenes félrevezető magyarázat, a kétkedés konkoly magvait elhintő hamis tanítás. Vajon nem az övék az igazi vallás? Ez a vajon törli át a bennünket keresztyénségünkben oltalmazó gátat és leszünk céltudatos missziós közösségből árral elsodort és mindenfelé szétdobált elveszett massa.

Azt mondják némelyek, hogy igazából nincs különbség a keresztyénség, vagy a többi vallás között, hiszen mindannyian egy irányban tartunk. Mit céloz ez a tévelygés? Csak azt, hogy ha egyik vallás sem bírja, vagy hordozza a teljes igazságot, akkor az amúgy is posztkeresztyén világ egyszer és mindenkorra mondjon le keresztyénségéről, tehát tagadja mag Krisztust, akiről neveztetik. Ez az áruló tagadás a vezetés legfelső szintjén már megtörtént és mélyen begyűrűzött az emberek közgondolkodásába, akaratukat mozgató véleményalkotásába. Elvárták a keresztyén gyökereket nem csak az alkotmányokban, hanem a törvényalkotásban, majd a nevelés és az erkölcsös élet minden területén. Ennek eredménye, hogy kitiltják a keresztyén jelképek használatát intézményekből, iskolákból és bíróságokról, közterekről. Ennek a folyamatnak eredménye az, hogy a hitét a hétköznapi gyakorlatába megvalló keresztyént börtönbe zárják, mert megtiltja, hogy az iskolában a kiskorú gyermekének, életkorához nem illő, gyalázatos, förtelmes és minden tekintetben Isten ígéjével ellentétes szexuális felvilágosítást adjanak.

Mindaz, amit az imént csak érintőlegesen vázoltam egy olyan pusztító szellemiség, lelkiület és világ gyümölcse, amit a Szentírás egyetlen szóval fejez ki: BABILON. A szentírás ezt a megfoghatatlan szellemiséget a szajha, a nagy város és az úgymond „életfa” szimbólumával is illeti. A Bibliaolvasás során az örök bölcsesség ellenébe, egy parázna nő képében árulja önmagát ez a gonosz lélek. De halljuk az erről szóló bibliai szöveget!

Az örökkévaló Bölcsesség megépítette az ő várpalotáját, annak hét oszlopát kivágván. Elkészítette vágnivalóit, kitöltötte borát, asztalát is megterítette. Elbocsátotta az ő szüzeit, hogy így hívogassanak mindeneket a város magasan fekvő helyein:

- *Aki tudatlan és tapasztalatlan, ide térjen be! Az értelem nélkül való esztelennek [ezt] mondja:*
- *Jöjjetek, egyetek az én kenyeremből, éljete az én étkemmel, és igyatok az én borból, melyet töltöttem! Hagyjátok el a bolondokat, hogy éljete, járjatok az eszességnek útján!*

Balgaság fecsegő asszonya, ki bolond és semmit nem tud, maga is leült az ő trón-székébe, mely az ő házának ajtajában van, a városnak egy és ugyanazon magas helyein, hogy hívja az úton járókat, akik egyenesen mennek útjukon. Ő pedig így kiált és így hívogat:

- *Aki együgyű, ide térjen be, és ha valaki esztelen, annak [ezt] mondja:*
- *A lopott víz édes, és a titkon való étel, avagy a tiltott fáról való gyümölcs az gyönyörűség!*

A hiszékeny pedig, és a magát becsapni hagyó együgyű nem tudja, hogy ott élet nélkül valók vannak; és a pokol mélyébe esnek az ő hivatalosai! (Péld 9: 1-6 és 13-18.

A Bibliaolvasó ember tudja, hogy Isten ószövetségi anyaszentegyházát, - mivel elhagyták az Urat, - Isten is hagyta elpusztulni. Előbb Izraelt foglalta el Szárgon, asszír király. Júda, melynek központja Jeruzsálem kapott még egy rövid kegyelmi időt, hogy megtérjen szövetséges Urához és Istenéhez. Amikor viszont Jeruzsálem is megtagadta az egy igaz élő Istent, akkor Kr. e 587-ben Nebukadnecár által elesett és népét Babilonba hurcolták. Ott raboskodott hetven évig Izrael maradéka. Az ószövetségi egyház babiloni raboskodásának időszakára esett az emberiség olyan nagy világvallásainak megjelenése, mint a buddhizmus (Buddha Kr.e. 560-), Konfucianizmus (Konkucius Kr.e. 550-479). Ekkor ölt alakot a hinduizmus, és a perzsa Zoroaszter nevével jelzett vallás, de feltörekvőben volt az egyedien görög gondolkodás is, amely hellenizmus néven indult el világhódító útjára.

Izraelnek, Isten maradék egyházának tehát egy szellemi özönvizet kellett túlélnie, úgy, hogy nem volt temploma, nem volt országa, darabokra hullott hagyománya, szokásvilága. Ezt a minden tekintetben darabokra hullt népet teremtette Isten újra néppé, nemzetté és országgá az ő igéje és Szentlelke által, és vette kezdetét az a Judaizmus, amelyik Jézus Krisztus eljöveteleig őrizte és ápolta örökkévaló szent Atyánk ígéretét.

Ma viszont Istennek ma küzdő egyháza jutott hasonló babiloni állapotba, mint ahogy egykor Izrael volt ott Babilonban. Őket rabláncokra verve hurcolták el a földrajzilag is körülhatárolható Babilonban, bennünket viszont Babilon szellemiségének özöne árasztott el, úgy, hogy közben saját országainkban maradtunk, a saját kultúránkban, a saját nyelvünkben, a saját szokásainkban, ki se kellett mozdulnunk a házainkból; mégis egyik napról a másikra, egyszeriben csak Babilonban ébredtünk, egy idegen világ és hatalom foglyaiként. Ki nyitja meg szemünket, hogy felismerjük Babilon veszélyét? Kicsoda szabadít meg ebből a halálba hurcoló rettentő hatalmasságtól? Kezdetben mindig a legszebb arcát mutatja, de mi ismerjük már a mögöttes acsargó telhetetlen szörnyet, az ember-százmilliókat lemészároló gépezetet.

Mi, vagy ki ez a Babilon, aki, vagy ami elszakít Krisztustól, szétdobál, összezavar, halálba sodor és kárhoztat?

A Biblia ezt a gonosz szellemiséget a nagy város (Babilon), a parázna és az életfa képében tárja elénk. A továbbiakban csak az első két jelkép a nagy város és a parázna összevont üzenetéről lesz szó. A Szentírás szerint mindaz Babilon, ami a városépítő és egyben testvérgyilkos Káin, majd pedig Bábel építése óta egy emberként veti meg a lábát Isten és az ő Krisztusa ellen. Egy emberként, egy személyként, egy szellemiségként szegül ellene mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.¹ Kérdezd meg, hogy ez a

¹ 2Thess 2:4.

szellemi gonosz hatalmasság miért akar magának ég fölé magasodó várost építeni? Mert csaló és embergyilkos kezdettől fogva, és mint csaló utánozni akarja a nem kézzel készült és örök alapokkal bíró város építőjét, az Atya – Fiú - Szentlélek, teljes Szentháromság egy örök igaz Istent.

Különös dicsősége és gazdagsága van ennek a földi, de emberáldozatok árán épülő városnak, mely dicsőséget az ördög magának Jézusnak is fölkínált. Azt akarta, hogy ez a dicsőség emelkedjen az égbe az Isten trónjáig, de csak a bűne emelkedett az égig, hogy a pokol fenekéig húzza majd magával ezt az arcnélküli szörnyet és magával ragadott áldozatait.² Cserébe ez a nagyratörő Sátán mindössze annyit kért Isten egyszülött Fiától, hogy tépje ki magát az Atya Isten szívéből, előtte boruljon le imádni őt. Jézus nem volt hajlandó kitépni magát mennyei Atyánk szívéből, sőt a legnagyobb kínjai közt is szerető Atyjaként imádvá hívta Istent.

A Jelenések könyve szerint a szellemi Babilon valójában egy „kincs-szivattyú” szörnyeteg. A szellemi Babilon egy olyan szellemi város, mely működését tekintve egy olyan iszonyatos gép, ami az egész földkerekséget a karmai közt tartva, élő emberek meggyilkolásából³ gyárt holt és önmagukban semmit érő kincseket, a Teremtőjét élő világgént dicsérő Föld elpusztításával. Ezt mondja erről az Írás:

„Arany és ezüst, és drágakő és gyöngy, és gyolcs és bíbor, és selyem és skarlátcikket; és minden thinfát és minden elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból és márványkőből [csinált] minden edényt; És fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat, és zsemlyelisztet és gabonát, és barmokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit. És a gyümölcs, amit a te lelked kívánt, eltávozott tőled, és minden ami ínyes és pompás, eltávozott tőled, és többé azokat meg nem találod.” Jel 18:12-14.

Hallottuk, hogy a Sátán a világosság angyalának tettei magát, amikor erőnek erejével meg akarja építeni e világon az ő Bábeljét, és annak központi helyét, ha úgy tetszik templomát, aminek Szentlélektől kapott neve Szodoma. A mennyei Jeruzsálemről viszont azt mondja Szentlélek, hogy az a Bárány szeplőtlen és Isten által felékesített menyasszonya. Ugyanakkor a szellemi Babilont egy aranykehelyből⁴ alkoholizáló szajhaként mutatja meg nekünk, aki a vörös fenevadon ül. Idézzük pontosan:

„És lélekben elvitt engem egy pusztába és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, amely teljes vala káromlásnak (azaz Istent káromló tévtan) neveivel, amelynek hét feje és tíz szarva vala. Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skarlátba, és megékesített vala arannyal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár vala, tele utálatosságokkal és az ő paráznaságának tisztátalanságával, És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja. És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek vérétől és a Jézus bizonyágtevőinek vérétől; és nagy csodálkozással csodálkozámmal, mikor látám őt.” Jel 17:3-6.

² Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Jel 18:5.

³ És abban prófétáknak és szenteknek vére találtatott, és mindeneknek, akik megölettek a földön. Jel 18:24.

⁴ Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, amely megrészegette ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. Jer 51:7.

Ez tehát a valódi Babilon, a nagy város, mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.⁵ Vagy, ahogyan a Jel 18:3 versében olvassuk: „Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárjai az ő tobzódásának erejéből gazdagodtak meg.”

A Jel 16:19-20 versei szerint, amikor eljön Isten előtt e szellemi birodalom véső órája és elpusztul, vele egyszerre omlanak a földre a képe és hasonlatossága szerint működő pogány nagyvárosok, és azok irányítástól függő minden sziget és kimagasló hegy. Amikor tehát végleg megsemmisíti Isten ezt a szellemi Babilont, akkor mindazok, - királyok, fejedelmek,⁶ kalmárok, kereskedők, és e mocskos bizniszt kiszolgáló minden alvállalkozó, szóval mindenki,- akik vele paráználkodva, elárulva megtagadta Krisztust, és gyalázkodva elfordultak Istentől, látva Babilon kárhoztatásának kínját, „az ő kínjától való félelem miatt nagy távol állva, ezt fogják mondani: Jaj! Jaj! Te nagyváros, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleted!”⁷ „Jaj! Jaj! A nagyváros, amely öltözött gyolcsba és bíborba és skarlátba, és megékesítettett arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság!”⁸ Nincs megbánás és nincs bűnbánat! Siratják őt a föld királyai, és kereskedői,⁹ e mocskos, gyalázatos emberáldozatot követelő kereskedést kiszolgáló mindenféle alvállalkozás¹⁰ is siratja, mindenki, akik vele paráználkodtak és tobzódtak, mikor az ő égésének füstjét látják, siratják őt, és jajgatnak ő rajta.¹¹ Akkor minden parázna lelkű Istent gyűlölő megmarad a saját bálványimádó tévelygésébe és őszintén gyászolja szörnyeteg bálványa elpusztulását. Az ő égésének füstjét látva így fognak kiáltani: Mi hasonló e nagy városhoz? Majd port hányván az ő fejükre, sírván és jajgatva kiáltják: Jaj, jaj, hogy elpusztultál egy órában, te nagyváros, kiből mindenki meggazdagodott a te drágaságaidból!¹² Eljött az idő, hogy végre belénk hasítson féltőn szerető Urunk és istenünk kiáltása!

„Fussatok ki belőle”¹³ (azaz Babilonból) én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az édig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” Jel 18:4-5.

Ha van valami, amit önerőnkől megtennünk lehetetlen, az pontosan ez a kifutás! Hogy fussak ki belőle, ha ez a Babilon bennem van? Először is döbbsen meg ez a felismerés!

A bennünk lévő Babilon valóságáról szól a Zsolt 137: 1-6. Idézem!

„Babilon folyóvizénél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezénk. A fűzfák közepette, [azokra] függesztettük hárfáinkat, mert énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, [mondván]: Énekeljete nekünk a Sion énekei közül! Hogyan énekelnek az Úrnak énekét idegen földön? Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem felejtkezzék el rólam az én

⁵ Jel 14:8.

⁶ A te kalmáraid valának a földnek fejedelmei; mert a te bűvöléseidről eltévelyedtek mind a népek. Jel 18: 23.

⁷ Jel 18:10.

⁸ Jel 18: 16.

⁹ Jel 18:11.

¹⁰ És minden hajósmester és a hajókon levők mind, a sokaság és az evezők, és valakik a tengeren kereskednek, távol állának. Jel 18:17.

¹¹ Jel 18:9.

¹² Jel 18: 18-19.

¹³ Fussatok ki Babilonból és jöjjetek ki Káldea földéből...(Jel 18:5), Mert (...) Káldea prédává lesz, akik prédára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja az Úr. Jer 50:10. Fussatok ki Babilonból, és ki-ki mentse meg az ő lelkét, ne vesszete el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet neki érdem szerint. Jer 51:6.

jobb kezem! Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vigasságom fejének!”

Szentlélekisten nem íratta volna le ezt a zsoltárt, ha Babilon gyilkos szorításából oly könnyű lenne a kiszabadulás, ha menne az nekünk önerőnkéből is. Babilon rabtartó szellemisége azt akarja, hogy a szabadság dallamain énekelj neki, zsarnoki voltát dicsérve. Ez a hatalom impertinenciája, még örülünk is, hogy kiirtanak. Deportáció, fogság hárfakísérettel. A menny dallamai zendüljenek a pokol uralmához. Mennyei örömet és áldást, azt kísérő menyegzői éneklést zsarol ki olyan átkozott egybekelésekre, amelyek férfi és férfi, illetve nő és nő között jött létre. Kizsarolt, kicsikart öröm és áldás. Ez Babilon torz, beteges, perverz, meghasonlott és pszichopata szellemisége. Nézz hát körül! Mindent betölt, mindenhol visszaköszön az a zsarnokság!

Nincs Krisztustól kapott békéd, örömed, üdvbizonyosságod és nyugalmad, jön Babilon és milliónyi ötlettel lát el, hogyan csikard ki magadból az üdvösséget pótló mámort, kábulatot, delíriumot, gyönyört és a pokolba táncoló kíneserves röhögést.

Csodák csodája, hogy még ebben a Babilonban is meg lehet emlékezni Sionról, azaz Jeruzsálemről. Ez a tékozló fiú megtérésének a csodája, hogy eszébe jut atyja, ahogyan ő bánik még az utolsó béresével is. A mi Jeruzsálemünk is ugyanaz a szerető mennyei Atya, aki visszavárja elveszett és meghalt gyermekét, azaz téged és engem. Csak ebben a megemlékezésben, és a mennyei Atya visszaváró szeretetében lepleződik le Babilon valódi arca, a halálba ringató parázna, a rabszolgasorsba döntő megkínzó és embergyilkos. Felismerve valódi természetét, támad fel a te szívedben is az ellenállás, a sztrájk és mindennemű ellene való tiltakozás, a szabadulás olthatatlan vágya. Akkor inkább fölakaszkod a jeruzsálemi hárfát a fűzfára, akkor inkább elszáradni hagyd a jobb kezed, vagy elszáradt torokkal elnémulsz, de örömet, mennyei éneket és muzsikát nem szolgáltatatsz a Sátán uralmához.

Mond, idegen föld-e már neked ez a világ, ez a mostani Babilon? Jól érzed magad benne? Hova tartozol? A mennyei Jeruzsálemhez, vagy ehhez a mostani Babilonhoz? Ne csodáljuk, ha nincs bennünk igazi, valódi vígság és életkedv e világban élve, mert ez nekünk idegen föld. Minden felgerjedés, láрма, irigység, harag, megalkuvás: idegen föld. Magam vagyok ez az idegen föld saját magam számára. Önmagam miatt oly könnyű elfelejteni Jeruzsálemet. Ez a közömbös felejtés a mi legnagyobb ellenségünk! Kárhozatos felejtés ez! Azok a zsidók, akik elfelejtették Siont, első osztályú babiloni honpolgárokká lettek, akik önfeláldozó munkával építették Babilon dicsőségét, de végül dicstelenül pusztultak el ott, és soha nem tértek vissza Jeruzsálembe. Nevük örökre elveszett, hitetlen felejtésükkel maguk törölték ki magukat az eljövendő Jeruzsálem lakóinak könyvéből.

A nagy Babilon szörnygépezetét működtetem pusztán e világban való létemmel. Fájdalommal kell, hogy eltöltsön ez a valóság. Ha csak egy szürke hajóinas, vagy takarító vagyok is ennek a világméretű emberi lelkekkel való kereskedésnek egyik kicsiny hajóján, e pusztító gépezethez tartozom, földi egzisztenciám függ tőle. És, noha ez így van, ennek ellenére ki kell futnom ebből a Babilonból, méghozzá teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elmémből és teljes erőmből! Hogyan? A Krisztus halála által!

Meghalni Krisztussal a világnak nem képzelgés, nem egy szép jelkép, hanem kőkeményen működő valóság! Hitbéli odaszánással azért temettettünk el a Krisztus halálába, mert nélküle még meghalni sem tudunk, nemhogy kifutni Babilon fenevadjának torkából.

A Római levélben olvassuk a következőket:

„Eltemettettünk tehát vele együtt... hogy... mi is új életben járjunk”(Róm 6, 4).

Krisztus Urunkkal való egyesülést, a mennyei Atya gyermekeivé való válást, a teljes megszentelődést senki sem tapasztalhatja meg anélkül, hogy ne lett volna "fehér temetése" - a régi élet sírba tétele. Ha sohasem voltál ebben a haláltusában, megszentelődésed, egész keresztyénséged csak pusztá látomás, képzelődés. "Fehér temetésednek", lennie kell, olyan haláloznak, amelyből csak egy feltámadás van: a Jézus Krisztus életébe. Az ilyen életet többé már nem háboríthatja meg semmi: eggyé lett Istennel egyetlen egy cél érdekében, hogy ti. a Krisztus Jézus tanújává légy, mennyen és földön.

Valóban eljutottál-e már utolsó napodhoz? Érzelmekben talán már gyakran, de eljutottál a valóságban is? Nem mehetsz el izgatottan saját temetésedre, a halott nem izgatott. A halál azt jelenti: megszűntél lenni. Egyetértesz-e Istennel abban, hogy az a komoly, törekvő keresztyén, aki voltál, meghalt? Kerülgetjük a temetőt, de visszautasítjuk azt, hogy meghaltunk, sőt Krisztusban haltunk meg! Nem törekedni kell a halálra, hanem elfogadni, hogy meghaltunk: belemerültünk az Ő halálába (3). Úgy is mondhatnám, hogy Krisztus Urunk halála jött ebben a segítségünkre!

Volt-e már tehát "fehér temetésed", vagy szenteskedve a bolondját járatod a lelkeddel? Van-e életednek olyan pontja, amit utolsó napodnak nevezhetsz, amelyre hálásan szoktál visszaemlékezni: „Igen, azon a napon volt a fehér temetésem, akkor jutottam egyetértésre Istennel.” Megnyugodtam az Isten akaratában!

Isten akarata, hogy higgy Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a számodra elkészített váltságában! „Isten akarata a ti szentté tételetek” (1Tesz 4,3). Ha megvalósul benned Isten akarata, olyan természetesen lépsz be az Atya – Fiú - Szentlélekisten közösségébe, a megszentelődésbe, amennyire az csak lehetséges. Kész vagy-e most átmenni ezen a fehér temetésen? Egyetértesz-e Istennel abban, hogy ez az utolsó napod e földi életedben, most kell kifutnod Babilonból? A beleegyezés pillanata tőled függ. Hogy juthatsz el az utolsó napomhoz, a Babilonból való kifutáshoz? Úgy, hogy felismerem, hogy hova kell befutnom, és bemenekülnöm!

Áldott életű lelkipásztorom mesélte el, hogy amikor a „kommunizmus” néven ismertté vált fenevad őrlő fogai közt volt a börtönben, pusztán hitelesen a megvallott Krisztus hite miatt, a szabadulásnak reménye nélkül, egyszerűen kibírhatatlan volt a mindennapi lét. Az egy helyre összezárt hívők Vigasztaló Szentlélek erejével segítettek egymásnak, hirdették egymásnak az evangéliumot. Így történt, hogy az egyik igei látású Szentlélekkel betelt sorstársa mondta el, hogy miképpen szabadulhat meg kínzó gyötrelmeitől: felesége és hat gyermeke vágyától. Egy útja van ennek, - mondta, - ha eltemeted őket, és akkor a Római levelet idézte neki:

"Eltemettettünk tehát vele együtt... hogy... mi is új életben járjunk" (Róm 6, 4).

Az idézett ige akkor önmagért szólt, és a lelkipásztor számára, ahogy most is. A saját keresztsége többé már nem egy szép szokás, vagy szertartás emléke volt immár, hanem eleven húsába vágó valóság. Megértette, hogy ő valóban meghalt Krisztussal. Ez a lelkipásztor erőt vett magán és újra eltemette önmagát, kezdve azzal, hogy könnyek közt mondott imával

eltemette szerelmes feleségét, és szeretett gyermekeit. A legnehezebb a gyermekeitől való megválás volt. De akkor és ott, mindnyájukat elrejtette az Úr halálába. Akkor ott meghalt számára a kommunista Babilon és ő is meghalt a számára. Ezt követően Isten betöltötte őt Vigasztaló Lelkével, az Ő békességével, és szolgáló lelkipásztorrá tette őt új parókiáján, a román kommunizmus börtönében. Mikor lejártak az Istentől rendelt eme megpróbáltatásai, a börtönből szabadulva, a Krisztusban feltámad gyermekeit és feleségét ölelhette át. Mind a hét gyermeke Krisztus tanítványa és tanúja lett, noha anyjukkal együtt ők is megjárták a román gulágot.

Kifutni Babilonból tehát ezt jelenti a mi számunkra! Meghalni a világnak, hogy egyedül Krisztusnak éljünk! Keresztyén csak az, aki szembenéz Krisztusban eltemetett volta valóságával, hittel elfogadja és magára nézve következetesen mindvégig érvényesnek tartja, sőt belemenekül a nagy Babilon halálszorításából a Krisztus halálába, hogy egyedül csakis Krisztusnak élhessen, az Ő feltámadásának ereje által. Ámen.

Áldás: „Íme, eljövök hamar. Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit!”¹⁴
„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemelessenek a kapukon a városba.” Jel 22:14.

¹⁴ Jel 22:7.